

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4170/12

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

המערער: סרגיי אודוביצנקי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז מיום 6.5.12
בעפ"ת 45568-07-11 שניתנה על ידי כבוד השופטת הבכירה
נ' אהד

תאריך הישיבה: י"ג ב סיון תשע"ב (3.6.2012)

בשם המערער: עו"ד א' בנימיני

בשם המשיבה: עו"ד א' גלבפיש

החלטה

המערער הורשע בבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (סגנית הנשיאה א' וישקין) בנהיגה בשכרות לפי סעיפים 62 (3), 64 ב ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 ונגזרו עליו ארבעה חודשי מאסר בפועל לריצוי על דרך של עבודות שירות; שבעה חודשי מאסר על תנאי; קנס בסך של 1,800 ש"ח; ופסילה מלקבל או להחזיק רישיון למשך 24 חודשים. בית המשפט השית על המערער, בשתי החלטות נפרדות, הוצאות בסך כולל של 7,000 ש"ח וזאת בעקבות התנהלות בא כוחו שהובילה ל"השהיה מכוונת של ההליכים" ולאחר ששמע את טענות הצדדים לעניין הוצאות המשפט. המערער הגיש לבית המשפט המחוזי מרכז ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום וכן ביקש לעכב את ביצוע תשלום ההוצאות שהושתו עליו. בית המשפט המחוזי (השופטת הבכירה נ' אהד) דחה את בקשת עיכוב הביצוע וקבע כי תשלום ההוצאות ניתן לריפוי כיוון שאם בסופו של יום יקבל בית המשפט את טענות

המערער לעניין ההוצאות במסגרת הערעור על פסק הדין, יושבו לו כל הכספים ששילם. בית המשפט ציין גם כי המערער לא תמך את טענותיו לפיהן אין ביכולתו לשלם את ההוצאות בראיות כלשהן.

המערער – באמצעות בא כוחו, עו"ד אדיר בנימיני – טוען כי בית משפט השלום החמיר איתו יתר על המידה כאשר השית עליו הוצאות בסכום כה גבוה למרות שהעיכוב שנגרם בדיון כלל לא היה באשמתו. כן טוען המערער כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר לא עיכב את ביצוע חיובו בתשלום ההוצאות למרות מצבו הכלכלי הקשה, והגיש במהלך הדיון שהתקיים לפני מסמכים המעידים על מצבו הכלכלי, לאחר שהודה כי שגה ולא הגיש מסמכים אלה לבית המשפט המחוזי. נוכח כל זאת מבקש המערער כי בית משפט זה יבטל את החלטת בית המשפט המחוזי.

המשיבה – באמצעות בא כוחה, עו"ד איתמר גלבפיש – טוענת כי המערער כלל לא יכול היה להגיש את הערעור דנן, שכן מדובר בעיכוב ביצוע של הוצאות שהושתו על המערער ולא בעיכוב ביצועו של עונש, ולכן סעיף 87 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) לא חל בענייננו. לגופו של עניין טוענת המשיבה כי החלטת בית המשפט המחוזי היא מנומקת וראויה, וכי על המערער היה לשלם את ההוצאות כבר לפני למעלה משנתיים שכן לא ניתנה כל החלטה שהורתה על עיכוב ביצוע תשלום ההוצאות ולפיכך הוא ממשיך להמרות את פיו של בית המשפט עד היום. המשיבה מוסיפה וטוענת כי אם לא היה ביכולתו של המערער לשלם את ההוצאות היה עליו לפנות למרכז לגביית קנסות שלו הסמכות לגבות גם הוצאות משפט שהוטלו לטובת המדינה.

דין הערעור להידחות. בית משפט זה אינו נוהג לעכב ביצוע תשלומי קנס [ראו למשל: ע"פ 7593/08 ריטבלט נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 8.2.2009)], בפסקה 22 להחלטתו של השופט ח' מלצר], קל וחומר תשלומן של הוצאות משפט. תשלום הוצאות אינו גורם, ברובם המוחלט של המקרים, נזקים בלתי הפיכים ולא השתכנעתי כי המצב שונה בעניינו של המערער וזאת במיוחד כאשר המשיבה היא המדינה שחזקה עליה כי תחזיר את סכום ההוצאות ששולם אם יורה על כך בית המשפט שדן בערעור. יודגש כי המערער היה חייב לשלם את ההוצאות שנפסקו במועדן וברי כי עליו לעשות זאת כעת ללא כל שיהוי.

בשולי הדברים אציין כי סעיף 79 לחוק העונשין מסמיך את בית המשפט לחייב נאשם שהורשע בהוצאות משפט. הסעיף קובע עוד כי "לענין ערעור...רואים הוצאות

המשפט שחוייב בהן אדם לפי סעיף זה כאילו היו קנס". סעיף 87 לחוק העונשין קובע כי בית משפט רשאי לדחות את מועד ביצועו של עונש וכי החלטת בית משפט בעניין זה ניתנת לערעור. לפיכך, רואים בהוצאות המשפט שהושתו על המערער כאילו היו קנס, קרי רכיב עונשי לעניין הערעור על עיכוב ביצוען, ומכאן שהמערער אכן היה רשאי להגיש ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי.

סוף דבר: הערעור נדחה.

ניתנה היום, י"ג בסיון תשע"ב (3.6.2012).

ש ו פ ט